

*Anyám ott maradt bútorainkkal
a kicsi szobában, homloka kályha.*

*Ide világít, érteni sem kell, csak
hagyni, hogy végre lehessen az, ami:*

*nagykendős néni a metropolisban,
csillagra néző csöpp öregasszony.*

SZÉKELY ÁKOS

ARCOK

*hiába menekülsz már
sohasem fognak lemaradni tőled
csak jönnek utánad
hosszú sorokban
hajlott háttal
nehéz keserű dalokat énekelve*

*egyszer majd utolérnek
s akkor te beállsz közéjük*

*hajlott háttal
nehéz keserű dalokat énekelve*

CSÚRI JUDIT

MEZÍTLÁB BALLAGOK

*Mezítláb ballagok.
a száraz agyag megreped,
szomjazom.
betérek egy melegfalú házba,
ahol cserépből itatnak
és kutya fut lábamhoz.
térdemre kapaszkodik mellső lába.
a kútból újból húzok egy vödörrel,
itatom.
barna, maszatos gyerekek futkosnak
másznak fűzfára.
az ágakat vigyázva, nevetve én is
ringatom.
hálás visongással, zajosan
kezembe esnek
és sokáig elkísérnek a töltésen,
visszatérő utamon.*

RÉGI LOVAK

Megálltam pihenőnek egy kopott, kis tanyán
s néztem, a lovak földről esznek.
Fű ropog és nyál csorog a zablán.
szerszámukat levetették, hisz pihenő van.
a zöld legyeket farkukkal legyezték
tűrőn, megszokottan.
s néha felnéztek rám.
emlékszel?

lovak jutottak régen is eszembe.
mások voltak.

büszke, feltartott fejű állatok,
izmaikon feszült a fényes szőr.
szabadon, úgy vágattál előre,
mint puszták féktelen, vad vezére.
füleltél bizalmatlanul, betöretlen.
játékosan, mint fiatal csikók
prüszkölnek bele az éjszakába,
fálnak, még nem tudják mi a bogáncs,
hol vannak már a türelmetlen trappolások?
a szőke sörények hol lobognak?
mind lehajtott fejűek lettek a lovak.
a kedves, hű állatok.
szájukba zablát tettek.
a befogók vassal etetnek.
hajlott nyakuk éles csigolyája hasít szemembe
és patkolt paták kaparása.
fejük hasztalan bólogat,
szemük betakarva, néznének hiába.
vadulnának, de fékez az ostor csapása.
fehér, szőke lovak,
de bánom, hogy ezzé lettetek,
hogy emberé lettetek,
szép szőke lovak,
pusztába, délibábra messze fussatok, menjetek.

LABANCZ GYULA

GŐZÖLGŐ ŐSZBEN

Megállok itt a gőzölgő őszben,
pusztára vetetten, akár a fák,
levelem és árnyékom nincsen —
perceimet hullatom; kis-parázs.

Arcom portól esőcsepp mossa le,
szél didergeti lomha ág-kezem,
mint a vért fakasztó rózsza, vágyam
tű-szuronyát előre szegezem.